

GERGELY BORBÁLA

Gyomorfekély

Egész éjszaka nemi betegségek
tüneteit olvastuk,
hogy ne gondoljunk a gyomorfekélyre
amivel megfertőztél.
Pedig lehet, hogy a torkomon lerakódott
kátrány felköhögésétől fáj a gyomrom,
vagy felfáztam, mert éjszakákat
töltünk napfelkeltéig
a házunk előtti nedves fűvön
egy lyukas pokróc alatt reszketve,
és láncfűrészszel rontunk
szerelmeink álmaiba.

Aztán hajnalodik.

Nem tudom lefényképezni
reggelente a fehér foltokat a hajamon,
túl szőke.
Vagy ezt sem lehet látni,
akár minket éjszakánként
a pléd alatt.
Csak nyüszítésünk hallatszik.

Homok

Nem tudom kinyújtani a karom
nem vagyok elég erős,
és kiabálni se,
ömlik a számba a homok.
Amíg lehetett volna, nem hittem el,
te pedig nem láttad, hogy süllyedek,

háttal távolodtál tőlem,
és erre rajtunk kívül
nem jár senki.

A szemem nyitva, minden világos,
okkerben úszom egyre lejjebb,
nem érzem a fulladást.
Újra és újra lejátszom az utolsó képet:
szűkülő lyukon tűz be rám a nap.

Még pár perc, és megszokom
a szemcsék szüntelen tapintását a bőrömön.

Összepakolok

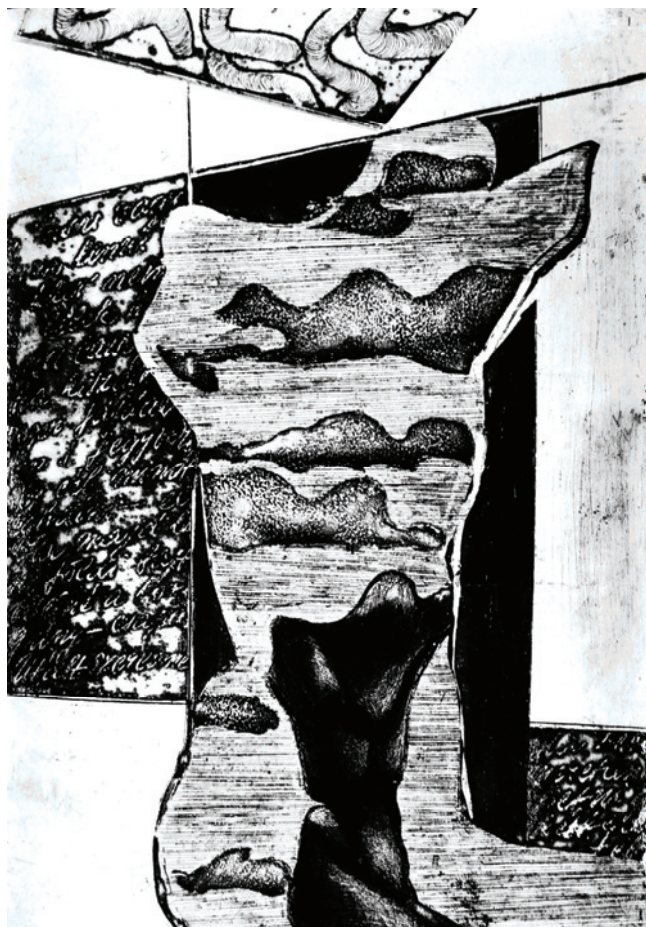
Valaki vasakat ver a pincében,
és tűz ropogását hallom.
A füstöt már megszokhattam
ébredés előtt.

Kiszöktek a macskák,
a lépcsőházban verekszenek.
Az autók közé fognak rohanni,
ha a szomszéd néni leér a lépcsőn.
Kontyba fogta szürke haját,
mint minden reggel,
és most is a piacra megy friss virágért,
nem fél, mert süket.

A padláson fűrészselnek.
Lehet, hogy lebontják ezt a házat,
csak senki nem olvasta el
a kiírást az ajtón,
és a leveleket sem bontottuk fel,
amik figyelmeztettek volna.

Az alsó szinteken talált bútorokat
égetik az úton,
dühös autósok dudálnak
a riadt macskákra.

Összepakolok.

SHAKESPEARE: HAMLET (1974)